





















# ਮਾਨਸਤਾ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਅਕਟਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗਾਡੀ ਲੁਹਾਰ

A close-up photograph of a woman with long brown hair, wearing a white medical lab coat over a pink top. A red stethoscope hangs around her neck. She is smiling warmly at the camera. The background is a plain, light-colored wall.



ਦਾਆ ਲਕ ਵਿਰਧਾ ਨਾਤਾਆ ਦਾ ਇਕ  
ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ  
ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿਚ ਆਧੁਨਿਕ ਇਲਾਜ  
ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ  
ਮਨੋਚਿਕਿਤਸਕਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ  
ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿਚ ਇਲਾਜ ਕਰਾਉਣ  
ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੇਸ਼ ਦੇ  
ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਪਛੜੇ ਵਰਗ  
ਦੇ ਲੋਕ ਕਰਘਰੜ ਡਾਕਟਰਾਂ, ਨੀਮ  
ਹਕੀਮਾਂ, ਪਾਖੰਡੀ ਬਾਬਿਆਂ ਅਤੇ  
ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਝਾਂਸੇ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ  
ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ  
ਦੀ ਬਾਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਆਰਥਿਕ,  
ਸਹੀਕ ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ  
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਕ ਦਰਸ਼ਕ  
ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ  
ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਡਾਕਟਰ  
ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਫਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ  
ਮਹੀਜ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿਚ  
ਥਿਆਰੀ ਵਿਹੁੱਧ ਲੜਨ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ  
ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਕਰੇ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵਿਰੁੱਧੀ  
ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਸਮੁੱਚੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦਾ  
ਨੈਤਿਕ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ  
ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਾਰਥ ਅਤੇ ਲਾਲਚ ਤੋਂ  
ਉਪਰ ਉਠ ਕੇ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ  
ਡਾਕਟਰੀ ਕਿੱਤੇ ਅਤੇ ਨੂੰ ਮਹੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ  
ਮਨੋਭਾਵਾ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ  
ਹੋਣ ਅਤੇ ਮਹੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ  
ਵਾਰਸਾਂ ਵਿਚ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੋਚ, ਸਵੈ-  
ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ  
ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਵਲਿਤ ਕਰਨ ਲਈ  
ਲਗਾਤਾਰ ਕਾਰਜਸੀਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਕਿ  
ਲੋਕ ਮਨੋਵਿਚਿਕਿਤਸਕਾਂ ਦੀ ਇੱਤਤਾ,  
ਸਵੈਮਾਣ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਬਹਾਲ  
ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਮੁੱਚੇ ਡਾਕਟਰ  
ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ-ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ  
ਉਤੇ ਪਹਿਗਾ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ  
ਸਰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ  
ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨਮਾਨੀਆਂ ਅਤੇ  
ਜਿਆਦਤੀਆਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਡਟਵਾਂ  
ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਜੇਠ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਪੱਧ ਚਮਕੀਲੇ  
ਵਾਲੀ ਦੁੱਗੜੀ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ  
ਗੱਡੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆ ਡੇਰਾ ਲਾਉਂਦੇ ਨੇ।  
ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤ ਖੁੱਲ੍ਹੇ  
ਅਸਥਾਨ 'ਚ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਛਾਵੋਂ  
ਅੰਗੀਠੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਲ ਰੋਟੀਆਂ ਲਾਹ ਤੇ  
ਚਟਣੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਬਹਿ ਖਾ ਤੇ ਹੁੱਕੇ  
ਦਾ ਕਲ ਖਿੱਚ ਰੱਖ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰ ਗਾਡੀ  
ਲੁਹਾਰ ਹਨੌਰਾ ਕੱਟਦੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਤ 'ਚ  
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਮਹਾਰਾਣਾ  
ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਬਾਨਾਬਚੋਨ ਗੱਡੀਆਂ  
ਵਾਲੇ ਇਸ ਲਈ ਕਹਾਉਂਦੇ ਨੇ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ  
ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣਾ  
ਟਿਕਾਣਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ।  
ਕਿਰਪਾਲ ਕਜ਼ਾਕ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਹਵਾਲੇ  
ਨਾਲ ਮੁਗਲ ਸਾਸ਼ਕ ਅਕਬਰ ਤੋਂ  
ਲੰਬੀ ਲੜਾਈ ਹਾਰਨ ਮਗਰੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ  
ਬੁਝੀਆ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਕ  
ਇਹ ਆਪਣਾ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ  
ਵੱਕਾਰ ਵਾਪਸ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ, ਤਦ  
ਤਕ ਇਹ ਚਿਤੜੜ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ  
ਛੂਹਣਗੇ।

ਮੰਗ ਕੇ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ ਤੇ ਇੱਕ  
ਥਾਂ ਟਿਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਗੇ? ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ  
ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲੁਹਾਰ ਤੇ ਤਰਖਾਣ ਦੇ  
ਕੰਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਲਦ ਵੇਚਣ ਤੇ  
ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।  
ਇਹ ਨਾਗੋਰ ਤੋਂ: ਨਾਗੋਰੀ ਬਲਦ  
ਲਿਆਉਂਦੇ ਤੇ ਇੱਧਰ ਲਿਆ ਕੇ ਵੇਚਦੇ।  
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਜ਼ਮਾਨੇ ਨੇ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ,  
ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪੰਦੇ ਚੰਪਟ ਹੁੰਦੇ ਗਏ।  
ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹੇ ਇਹ ਦਿਹਾੜੀ ਕਰਕੇ ਗਜ਼ਾਰਾ  
ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘੰਘਣ ਫਿਰਨ  
ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ  
ਕਸਥਿਆਂ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡਾਂ  
'ਚ ਸਾਲ-ਛਿਮਾਹੀ ਬੈਠਣ ਲੱਗ ਪਏ  
ਹਨ। ਇਹ ਘਰਾਂ 'ਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੇ  
ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਸੰਦ ਅੱਜ ਵੀ ਬਣਾ ਕੇ ਵੇਚਦੇ  
ਹਨ? ਗੱਡੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਬੀਲੇ  
ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਉੱਤੇ 9 ਗੋਤਾਂ ਦਾ ਨਾਂ



ਪਚਲਿਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ- ਸਾਂਖਲੇ, ਸੋਲੰਕੀ, ਚੌਥਾਨ, ਰਾਠੋਰ, ਪਰਮਾਰ, ਪਿੜਿਆਰ, ਬੱਥਾਣੇ, ਡਾਬੀ, ਗਹਿਲੇਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਰਨ ਤਕ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵੀ ਬੜੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਕਾਤੀਆ, ਧਾਰੂ, ਗੋਕਲ, ਰੰਗੀਆ, ਵਜ਼ੀਰ, ਸੰਤੂ, ਰਣੀਆ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਰੈਸ਼ਰੀ, ਫੁੱਲੋ, ਬਿੰਦੇ, ਕਾਜਲੀ, ਰੂਪੋ, ਅੱਕੀ, ਚਾਂਦਨੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗੱਡੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵੰਡ ਵਡੇਰਾ ਰਸਮਦੇਵ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਾਪਣ ਅਭਉਚਾ ਪੰਜਾਬ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਪਣਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਨ, ਜਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਵ ਵਿਆਹੇ ਮੁੱਢੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਟਿਕਾਊਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਡੇਰੇ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਦੇ ਹਨ ? ਟੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੋਕ ਦੁੱਗਰੀ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਬਸੇਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ? ਪੂਰੇ ਦਸਦਿਨ ਪੁਰਾ ਰੌਣਕ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹਾੜ੍ਹ ਦੀ ਸੰਗਰਾਂ ਦੂਨੀ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਇਹ ਮੇਲਾ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਮਿਲਣਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਕੇ ਵਿੱਛੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਬਿੰਦੁ ਸ਼ੋਕਾਂ ਦੀ ਮੰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪੱਕੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਪਾਲ ਸਕਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਿੱਥੇ ਮੇਲਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਗਰਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿ ਬੰਦ ਹਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰ ਝੁਕਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰਕੀਆਂ ਅੱਗੇ ਜਿਹੜੇ ਅਜੋਕੇ ਤੇਜ਼ ਰਹਡਾਰ ਜਸਾਨੇ 'ਚ ਵੀ ਸਬਰ ਸੰਤੁਖ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਚੀਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਭਿਆਤਾ ਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਮੌਦਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕੀ ਸਿੱਖ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ।

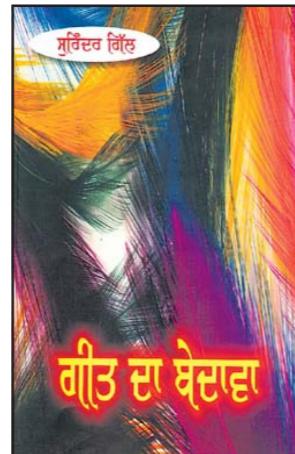
# ਬਾਨੋ' ਅਜੀਤ ਕੌਰ

**ਮਾਰੇ ਅੰਗ-ਟਿਖਲਾਸ**

# ਸੁਹਜਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗਾਹਿ ‘ਗਲਬਾਨੇ’ ਅਜੀਤ ਕੌਰ

ਕੀਮਤ: 150 ਰੁਪਏ  
 ਤਰਲੋਚਨ ਪਥਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ।  
 ਸੁਰਿੰਦਰ ਗਿੱਲ ਦਾ 80 ਸਾਫ਼ਿਆਂ ਦਾ  
 ਨਵਾਂ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ 'ਗੀਤ ਦਾ  
 ਬੇਦਾਵਾ'। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ  
 ਆਪਣੀਆਂ 65 ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਗੀਤ ਤੇ  
 ਗਾਜ਼ਲਾਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ  
 ਲਿਖਦਾ ਹੈ:  
 ਗੀਤ ਬੇਦਾਵਾ ਕਿਉਂ ਦੇ ਗਿਆ?  
 ਮੈਂ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ,  
 ਭੁਹਾਡੇ ਢੰਬ, ਕੁਕੜ ਤੇ ਸਵਾਰਥੀ ਜੀਵਨ  
 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ।  
 ਰੋਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਗੀਤ ਕਿਸੇ ਲੰਮੇ  
 ਸਫਰ 'ਤੇ ਤੁਰ ਗਿਆ  
 ਕੰਨ ਪਾੜਵਾਂ, ਉੱਚਾ-ਲੁੱਚਾ, ਰੌਲਾ-ਰੱਪਾ  
 ਰਗਿ ਗਿਆ।

ਆਸਟਰੋਲੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਗਰ ਕਿਨਾਰੇ  
 ਬੈਠਾ ਕਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:  
 ਤੁੰ ਕਿਉਂ ਬੁਝਿਆ ਬੁਝਿਆ ਫਿਰਦੈ  
 ਚੰਤਨ ਹੋ ਕੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਆ  
 ਮਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰੋਹ ਨੂੰ ਤੂੰ ਵੀ  
 ਭਰ ਲਾਇਦਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਣਾ  
 ਗਰਜ, ਖੱਲਦੇ ਸਾਗਰ ਵਾਂਗੂੰ  
 ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਆ।  
 'ਗੀਤ ਦਾ ਬੇਦਾਵਾ' ਪੁਸਤਕ ਦੀ  
 ਕਰਮਭੂਮੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਪਿੰਡ ਰੂਮੀ ਤੋਂ ਲੈ  
 ਕੇ ਆਸਟਰੋਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਧਰਤੀਆਂ,  
 ਸਾਗਰਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਤਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ।  
 ਸੁਰਿੰਦਰ ਗਿੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਗਾਜ਼ਲ ਦਾ  
 ਸਿਖਿਆਂ ਹੈ:  
 ਅਮਲਾਂ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਗਰ ਡੱਬ ਕੇ  
 ਰਸਨਾ ਕਰਦੇ



ਗੀਤ ਦਾ ਬੇਦਾਵਾ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ  
ਮਿੰਨੀ,  
ਪਿੱਡੀ ਤੇ ਮੈਕਸੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ  
ਹਨ।  
ਕਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਚਾਰ,  
ਪੰਜ  
ਪੰਜ ਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ  
ਵਿੱਚ  
ਕੁਝ ਪਿਆਰ-ਬਿਬੇ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ  
ਹਨ। ਕੁਝ ਵਿਅੰਗਮਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੀ  
ਹਨ। ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ  
ਪਾਠ ਉਪਰੰਤ ਸੁਰਿੰਦਰ ਗਿੱਲ ਦੀ ਕੋਈ  
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਚਾਰਪਾਰਾ ਨਹੀਂ ਉਚੜ੍ਹੇ। ਮੁੱਖ  
ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਸੁਹਜਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ  
ਹਨ।

ਅਜੀਤ ਕੌਰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ  
ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਕਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ  
ਨਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਲਿਆ  
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ  
ਸਬੰਧੀ ਇਕ ਸਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ  
ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ  
ਗੁਆਉਂਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਥਕਾਵਾਂ ਦੇ  
ਜੀਵਨ-ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ  
ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ  
ਹਾਰ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ  
ਹੋਰ ਲੇਖਕਾਂ ਵਾਂਗ ਅਜੀਤ ਕੌਰ ਉੱਤੇ  
ਭੀ ਡਾਰਤ-ਵੰਡ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਸਰ  
ਹੋਇਆ। ਦੇਸ਼ ਵੰਡ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ  
ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਜ਼ਖਮ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ  
ਜਿਹੜਾ ਕਦੀ ਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।



ਹੈ। ਅੰਤ ਦੇ ਦੂਬ-ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਘੋੜਣਾ ਜੇ ਮੀਨਿਨਜ਼ਮ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਫੈਮਿਨਿਸਟ ਹੈ। ਪਰ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ-ਨਾਵਲਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਅੰਤ ਪਾਤਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਨਿਮਨ ਮੱਧ-ਵਰਗ ਤੇ ਨਿਮਨ-ਵਰਗ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਨਿਆਂ ਅਤੇ ਸੌਸ਼ਸਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। 1934 'ਚ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਜਨਮੀ ਅਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ਇੰਟਰਵਾਊ ਦੇ ਨਸਾਲੇ ਵਿਚ ਪਾਇਸ਼ ਨੇ ਜੀਵਨ ਸੰਪਰਸ਼ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸੰਪਰਸ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ। ਅਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਮਿਲੀ। ਦੋਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਵੇਕਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹਨ - ਕਸਾਈਬਾੜਾ, ਗੁਲਬਾਨੇ, ਬੁਤਿਸ਼ਕਨ, ਮੌਤ ਅਲੀ ਬਾਬੇ ਦੀ, ਨਾ ਮਾਰੋ, ਨਵੰਬਰ 84, ਕਾਲੇ ਝੁਹੂ, ਦਾਸਤਾਨ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਰਾਜ ਦੀ। ਨਾਵਲਾਂ ਵਿਚ ਪੱਧ ਵਾਲਾ ਸਹਿਰ ਹੁਲਸ਼ ਦਾਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹੂ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸੰਪਤੀ ਸਮਝਿਆ। 1984 ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕਤਲੇਅਭ ਨੂੰ ਉਹ ਚੰਗੇ ਬਾਨੇ, ਅਬਦਾਲੀ ਅਤੇ ਨਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੁਰੂ ਕਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬਗਬਾਰ ਮੰਨਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੁਜਰਾਤ ਵਿਚ 2002 ਵਿਚ ਹੋਏ ਦੰਗਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੱਲ ਕੇ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਮਾਨਵਤਾ ਉਪਰ ਇਕ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਧੱਬਾ ਕਿਹਾ। ਅੱਜ 82 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹ ਸਰਗਰਮ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਲੈਫਟਓਵਰਜ਼' ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਣ ਆ ਰਹੀ ਹੈ 'ਇਥੇ ਕਿਤੇ ਜੰਨੀ ਜੀ ਟਿੰਚਰਮੈਂ (ਸਾਰੀ ਕਾਨੀ ਕੋਈ

# ਕਾਰੇ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ



# ਮਾਂਡ. ਚੰਗੇ ਗਲਾਂਹੀ ਬਣੀਏ

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ  
ਜਿੱਥੇ ਸਾਡਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਾਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ,  
ਉਹ ਥਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲੋਂ  
ਵੱਧ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤਾਂ  
ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ  
ਨੁਹਾਰੀ ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ





ਨੀਚ, ਗਰੀਬੀ-ਅਮੀਰੀ ਆਦਿ ਪੱਧੋਂ  
ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਰਿਆਲ ਜਾਂ  
ਧਾਰਨਾ ਨਾ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ  
ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਸੀ ਵਿੱਥ ਵਧਣੀ ਸ਼ੁਰੂ  
ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੇੜਤਾ ਘਟਣੀ ਸ਼ੁਰੂ  
ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਕਿਸ  
ਵੀ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ  
ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ  
ਸੰਬੰਧ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਪੰਜ-  
ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਜਾਂ ਮੰਨੀਨਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ।  
ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸਾਨ  
ਨਾ ਜਾਤਾਂ, ਆਪਣੇ-ਆਪ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ  
ਗੁਆਂਢੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ। ਕਦੇ  
ਵੀ ਆਪਣੇ ਅਮੀਰ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ  
ਮਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਗੀਸ ਨਾ ਕਰੋ  
ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲੀ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਤਾਂ  
ਚਾਦਰ ਦੇਖ ਕੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰਣ ਵਿੱਚ ਹੀ  
ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ  
ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ  
ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਢੰਗ  
ਨੂੰ ਢਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ  
ਅਮਦਦੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਖਰੋਚ ਦਾ ਕੰਦ  
ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ  
ਚਾਹੀਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਅਸੀਂ  
ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ  
ਅਪਣਾ ਲਈਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਗੁਆਂਢੀ  
ਬਣ ਤੇ ਅਖਵਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ  
ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੀ 'ਫਾਈ ਕੁ  
ਪਾ ਖਿਰੜੀ ਪਕਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ  
ਸਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੀਂਹ ਬਹਸਾ, ਸਾਡੀ ਕੱਠੀ ਦਾਣੇ ਪਾ।  
ਜੇ ਗੁੜੀਆ ਤੂੰ ਮਰਨਾ ਸੀ, ਦਲੀਆ  
ਕਾਹਨੂੰ ਧਰਨਾ ਸੀ।  
ਉਪਰਕਤ ਗੀਤ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ  
ਅੜ੍ਹ ਲੱਗੀ ਤੋਂ ਮੀਂਹ ਪਵਾਉਣ ਲਈ  
ਨਿਆਂਏਂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੁੜੀ ਭੁਕਣ ਜਾਂਦੇ  
ਜਾਂ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਗੁੜੀ  
ਭੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮਿਠੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ  
ਵੀ ਵੰਡੀਆਂ ਸਨ। ਗੁੜੀ ਦਾ ਸ਼ਿਆਪਾ  
ਉਹ ਸੱਚਮੁੜ ਇਉਂ ਕਰਦੀਆਂ ਜਿਵੇਂ  
ਕਵਜੁਰਗ ਅੰਤਰਾਂ ਕੁੜਮਣੀ ਜਾਂ ਕੁੜਮ  
ਮਰੇ ਤੋਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਤੇ  
ਅਚਨਚੇਤ ਮੀਂਹ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ  
ਮਨਨਾਂ ਇਹ ਧਰਵਾਸਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ  
ਕਿ ਗੁੜੀ ਭੁਕਣ ਕਾਰਨ ਮੀਂਹ ਪਿਆ  
ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਗੁੜੀ ਭੁਕਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਅਜੇ  
ਵੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਦੀ ਹੋਵੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ  
ਨੌਕ ਹੁੰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸਾਂ ਕਿ ਅੱਜ ਫਲਾਣੇ  
ਸੰਤ ਨੇ ਜੱਗ ਕਰਕੇ ਗੜੇ ਬੰਨ੍ਹਣੇ ਹਨ।  
ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ  
ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗੜੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ, ਉਸ  
ਦੀ ਜੂਹ ਵਿੱਚ ਮੀਂਹ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ  
ਪੈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਗੜੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ  
ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਬਹਬਾਦੀ  
ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਿਠੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ  
ਕਰੜਾਂ ਹੋ ਕੱਢ ਕੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਛਕਾਏ ਜਾਂਦੇ।  
ਗੜੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ  
ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੀਂਹ ਪਵਾਉਣ ਸਥਾਂ  
ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਲਿਪਤ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ  
ਦੀਆਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਹਨ। ਯੂਪੀ ਦੇ ਬੁੰਦੇਲਖੰਡ  
ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਮੀਂਹ ਪਵਾਉਣ  
ਸਥਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੀਏ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਦੇ  
ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣ ਕੇ ਲੂੰ ਕੰਡੇ  
ਵੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ ਦੱਖ ਕੇ  
ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਰੂਹ ਕੰਬ ਉਠਦੀ ਹੈ



ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਮੁੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਨੁਕੀਲੇ ਸਰੀਏ ਲੰਘਾ ਕੇ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਸਾਲਾਨਾ ਨਵਰਾਤਰੀ ਦੀ ਨੌਵੀਂ ਉੱਤੇ ਨਿੰਭਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਰ-ਦਰਾਡੇ ਤੋਂ ਹੋਜਾਰਾਂ ਮਹਿਲਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਲਈ ਪੁੰਚਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਰਦ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਉੱਤੇ ਸਾਂਗ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਿੰਸੂਲ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਤਰ ਯਾਨੀ ਸਾਂਗ ਨੂੰ ਸ਼ਰਪਾਲੂ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੁੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਕਢਵਾ ਕੇ ਪੈਦਲ ਹੀ ਸਾਂਗ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਮੰਦਿਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। ਸਾਂਗ ਬੱਹੋਂ ਭਰਾਵ ਭਰਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੰਹ ਵਿੱਚ ਚੁਭੇ ਕੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣਾ ਬੱਹੋਂ ਪ੍ਰਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਗ ਬੁਦਵਾਉਣ ਸਮੇਂ ਨਾ ਮੂਨ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਗ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 'ਕੱਲਾ-'ਕੱਲਾ ਸ਼ਰਪਾਲੂ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਨੂੰ ਪੰਜ-ਪੰਜ ਬਾਵਾਂ ਤੋਂ ਖੁਦ ਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰੈਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਚੀਜ਼ ਤਕ ਨਹੀਂ ਵਟਦੇ। ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਨਾ ਪੈਣਾ ਧਾਰਿਕ ਅਸਬਾਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਾਰੇ ਲੇਕ ਮੁੰਹ ਬੁਦਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝਰਖੰਡ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਰਾਂਚੀ ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਲਾਨਾ ਮੰਡਾ ਪੁਸਾ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਭਰਾਵਾਨ ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਬੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਦੱੜਨ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵੇਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਮਗਰਤ ਕਾਣੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੇਵੇਂ ਬੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਮੀਂਹ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੋਚਣ

